

Можешъ ли ми каза отъ кжде си го взела? Толкова малка и мислишъ вече за гиздила... Азъ ще ти дамъ други по-дребенъ. Да става на пръста ти.

Момичето наведе лице за да скрие обилнитъ сълзи, които мълчаливо обливаха странитъ му. Следъ това съ внезапно диво движение то протегна ржка, помъчи се да изтръгне светинята си.

Лицето на куманката потъмнѣ отъ ядъ, тя отстрани ржката на момичето и му заповѣда да се държи прилично.

Тогава Мария обърна отчаяни очи за помощъ къмъ леля си.

— Татко ми го даде преди да замине и каза да го нося за неговъ споменъ!

Госпожа Теодора изгледа строго снаха си.

Куманката свали съ презрение скъпия камъкъ и го нодаде на старата жена.

— Този пръстенъ не е носилъ никому щастие! Иваница ми разказа на времето историята му. Не искамъ да се гиздя съ изумруда на хетерата Ефросина! Вземи го!

Госпожа Теодора прехапа устни, показа съ очи момичето, което слушаше недоумяващо, поразено, следъ това сложи пръстена на кутрека си.

— Когато Мария порастне ще ѝ го дамъ за сватбата. Сега е малка и може да го изгуби...

Отъ този мигъ въ сърцето на Мария се стопи и последната капка обичъ, която имаше къмъ леля си.

И момичето остана съвсемъ само, затворено въ мъката и гордостъта си, срѣдъ бездушието на толкова ледени и алчни сърдца.

5.

Следъ шестъ дневенъ усиленъ походъ, Анри пристигна край Адрианополъ съ войскитъ, които бѣ събралъ въ Силиври и по пътя изъ тракийскитъ крепости. Тамъ разположи шатритъ и павилионитъ си и свика на съветъ всички барони и кавалери.

Наближаваше края на юлий. Гжста и тежка горещина се разстилаше по цѣлата тракийска равнина. Облѣченитъ въ желъзо рицари се обливаха въ потъ, подъ сгоре-